

GRĂDINIȚA NR. 15 SIBIU

SUPERGRADINIȚA

CU POVEȘTI

Ediție specială dedicată proiectului
„Citește-mi 100 de povești”

Revistă semestrială pentru preșcolari, părinți și cadre didactice

NR. 14 din 15.05.2021

ISSN 2247 – 2800

ISSN – L = 2247 – 2800

Colectivul de redacție:

Redactor șef, coordonator revistă:

Prof. Anca Buzilă

Tehnoredactor: Prof. Bianca Sandru

Redactori: Prof. Maria Cheslorean

Prof. Iulia Micu

Colaboratori:

Prof. Maria Costea

Prof. Nicoletta Huștiuc

Prof. Elena Păcuraru

Prof. Georgiana Păun

Bibliotecar Daniela Sava

Prof. consilier școlar Samoilă Clara Iulia

Prof. învă. primar Manuela Vrancea

Adresa redacției:

Grădinița cu P.P. nr. 15 Sibiu

Strada Gladiolelor nr. 13 A

Tel./Fax: 0269/231.627

ISSN 2247 – 2800

ISSN – L = 2247 - 2800

**Răspunderea pentru conținutul articolelor revine în
exclusivitate autorilor.**

Orice critici, sugestii sau propuneri de colaborare le
așteptăm cu interes la sediul grădiniței, pe site-ul grădiniței
<https://gradinita15sibiu.ro/> sau la adresa de email
gradinita_15sibiu@yahoo.com

CUPRINS

„Citește-mi 100 de povești!”	p. 4
Ariciul Spiny – Prof. Bianca Șandru.....	p. 5
Pescarul amator, cel mai bun înotător – Prof. Anca Buzilă.....	p. 9
Pădurea fermecată – Eleva Sara Maria Popa	p. 11
Curajosul Augustin - Profesor consilier școlar Samoilă Clara Iulia	p. 14
Mimi - Prof. Elena Păcuraru.....	p. 18
Mimi la veterinar - Prof. Elena Păcuraru.....	p. 20
Rex, prietenul meu cel mai bun - Prof. Cheslerean Maria	p. 21
Ridichea uriașă - Dramatizare în versuri - Prof. Anca Buzilă	p. 24
Lumea mea - Lumea unei fetițe autiste - Bibliotecar Daniela Sava.....	p. 26
A venit primăvara! – Prof. Iulia Micu.....	p.28
O faptă bună - Prof. Maria Costea	p. 29
Intârzierea curcubeului - Prof. Nicoletta Huștiuc	p. 32
În livadă! - Prof. Georgiana Păun	p. 34
Cearta anotimpurilor – Anca Buzilă.....	p. 36

„Citește-mi 100 de povești!”

Grădinița noastră participă la programul național „Citește-mi 100 de povești!”, derulat de Asociația OvidiuRo în parteneriat cu Ministerul Educației și cu Ministerul Culturii, sub egida proiectului „România Educată”, derulat de Administrația Prezidențială.

Programul sprijină atingerea țintelor strategice urmărite prin stimularea lecturii în rândul copiilor atât la grădiniță, cât și în familie, prin participarea acestora la diverse ateliere de lectură cu invitați adulți sau copii, evenimente, parteneriate, expoziții și alte activități care au ca scop formarea unor obiceiuri sănătoase de lectură.

Prin acest proiect se urmărește motivarea și trezirea interesului copiilor pentru lectură prin formarea unei relații solide cu cartea și dezvoltarea unor rutine de lectură de la cea mai fragedă vârstă. Prin lectură se dezvoltă vocabularul, imaginația copilului, inteligența emoțională, se pun bazele exprimării corecte din punct de vedere gramatical și se dezvoltă gândirea critică, se crește capacitatea de concentrare și de învățare.

Participarea la acest program va avea ca finalități și creșterea fondului de carte tipărită disponibil în unitatea de învățământ pentru activitățile de lectură, creșterea calității procesului instructiv educativ, a nivelului de competență profesională prin formarea cadrelor didactice implicate în program în spiritul desfășurării unor sesiuni de lectură adecvate, cu beneficii maxime pentru preșcolari, precum și creșterea vizibilității grădiniței în comunitate prin dezvoltarea parteneriatelor educaționale.

Pentru că apariția semestrială a Revistei „Supergrădinița” este un eveniment cu semnificație pentru unitatea noastră, ne-am gândit să dedicăm acest număr poveștilor și am provocat cadre didactice, colaboratori, copii să dea frâu liber imaginației și să creeze povestiri pentru copii. Vă invităm să le lecturați, alături de copii, și, de ce nu, să îi încurajați să fie ei înșiși creatori de povești!

Colectivul de redacție

Ariciul Spiny

Prof. Sandru Bianca Elena

Într-o zi frumoasă de septembrie, un arici cam rotofei pe nume Spiny se plimba bucuros prin pădure, pentru că urma prima lui zi de școală. Acesta era foarte bucuros din cauză că se tot gândea că o să aibă prieteni noi și drăguți. Ce? Așa auzise de la toți în prima lor zi de școală. Școala era situată în inima pădurii și se numea „ȘCOALA BUFNIȚEI BU - HU. S-a făcut târziu, așa că s-a întors acasă, iar mama l-a chemat pe Spiny la culcare:

- Spiny, hai la culcare! Măine vei fi foarte obosit! N-o

să te trezești, iar mâine e prima ta zi de școală!

- Bine mamă ! Mă voi culca într-o clipă!

Spiny s-a culcat imediat după asta în locșorul lui făcut din frunze moi și puf de găscă. A avut un vis minunat. El a visat că era într-o poiană splendidă plină de fluturi și albine. Dar nici nu a apucat să termine visul că mama i-a spus iarăși:

- Spiny, trezește-te acum! E dimineață!

Spiny a recunoscut glasul blând al mamei și se ridică repede din pat .

- Mamă, e dimineață ?

- Da, e dimineață! spuse mama cu blândețe în glas.

- Oooooo...ce rău îmi pare că e dimineață! spuse micul arici .

- Dar...nu îți pare rău că astăzi e prima ta zi de școală, nu !?!

- Astăzi e prima zi de școală !? spuse ariciul mirat.

- Da, astăzi e prima zi de școală! Grăbește-te! Aaaaaa...să nu uiți să fii politicos cu colegii și cu doamna învățătoare!

- Bine mamă, îmi iau ghiozdanul și nu o să uit niciodată sfaturile tale, a spus Spiny foarte relaxat.

Atunci când a ajuns în sala de clasă ariciul s-a uitat în jurul său și s-a rușinat. Era atât de rușinat încât nu putea să scoată o vorbă. Doamna învățătoare a văzut că este cam timid, iar ca să mai destindă atmosfera l-a rugat să cânte un cântecel învățat la grădiniță.

Cu blândețe i-a spus :

- Spiny,vino și cântă-ne, te rog, un cântecel! El a venit rușinos în fața clasei, dar, totuși a început să cânte tare voios.

- Astăzi școala a-nceput... Spiny s-a blocat brusc, apoi doamna învățătoare i-a spus:

-Bravo, dar...de ce te-ai oprit ?

Spiny a înghițit în sec, apoi i-a șoptit rușinat doamnei învățătoare la ureche:

-Îmi pare rău! Mi-e tare rușine! Nu pot să cânt în fața unei asemenea mulțimi!

-Dar sunt doar colegii tăi ! Cu toții sunt drăguți! îi spuse doamna Bu-Hu.

-Vă rog, pot să merg în bancă?! o rugă ariciul trist.

Doamna învățătoare îi făcu semn cu mâna să meargă în bancă chemând un alt coleg să cânte.

La plecare, în curtea școlii se aflau colegii lui care râdeau în hohote când ariciul s-a apropiat de ei.

-Despre ce vorbiți? i-a întrebat

-Noi??? au răspuns mirați în cor vulpea, lupul și șopârla.

-Da, voi!! a spus ariciul.

-Ooooo...noi vorbim despre blana și solzii prețioși pe care îi avem! spuse vulpea.

-Dar...tu ce ai pe tine? întreabă lupul.

-Eu am ace! Să nu vă apropiați că înțepă... .spuse trist ariciul.

-Eu nu te cred!spuse șopârla.

-Nici noi ! răspunseră vulpea și lupul în cor.

Ariciul a tăcut brusc și a plecat supărat acasă. Acasă, cum a intrat pe ușă, mama l-a întrebat:

-Cum a fost prima ta zi de școală?

-A fost...bine.

- Da? Și atunci de ce vorbești așa?

-A fost groaznic! Mâine nu mă mai duc!

-E na! Nu poate fi atât de rău!

-Ba e! E foarte rău! Mai întâi nu am putut să cânt un cântec în fața clasei, apoi toți colegii au râs de mine și de spinii mei. Îmi e și frică să mă mai duc la școală! Mai bine nu mă mai duc!

- Nu spune asta! Nu îi mai băga în seamă și problema s-a rezolvat!

-Așa e! Ai dreptate! Nu am să-i mai bag în seamă! Îți mulțumesc mamă! Pa!

-Pa!

Spiny a plecat bucuros în camera lui și a început să deseneze, apoi pentru că s-a făcut târziu, a trebuit să meargă la culcare. El a visat ceva nemaipomenit. Avea blana iepurelui, și era vedeta școlii. Era minunat, dar, ceva mai târziu a avut un coșmar. Era alungat de la școală, după aceea a mers acasă și era alungat și de acolo chiar de mama lui.

Când ariciul s-a trezit, s-a speriat foarte tare și nu a mai stat pe gânduri, a luat o trăistuță cu niște haine, câțiva galbeni și niște mâncare. S-a uitat cu ochii plini de lacrimi la mama lui care încă dormea. El a plecat plângând și foarte trist. După ce a trecut pădurea, a dat peste o câmpie. Acolo i-a ieșit în cale un iepuraș .

Spiny l-a întrebat :

-Cum te cheamă?

-Sunt Țupa, îi răspunse aceasta timidă.

-Ești fată sau băiat?

- Sunt fetiță și m-am pierdut acum o săptămână. Nu știu cum am reușit. Sper să îmi găsesc mămica cât mai repede și îmi este tare dor de școală! Dar tu cine ești și ce cauți pe aici? Această câmpie este cam pustie...și...nu te-am mai văzut.

-Eu sunt Spiny un arici din pădure...și....ieri a fost prima zi de școală....

-Bun...și? Ce ai pățit?

-Colegii mei, vulpea, lupul și șopârla, au râs de mine și de spinii mei....m-am simțit foarte prost...iar....în noaptea aceasta am avut un coșmar! Eram alungat de la școală și când ajungeam acasă-n vis, mă alunga propria mea mamă. M-am simțit groaznic!

-Vai, ce prostuț ești! Cei despre care îmi povestești sunt chiar colegii mei, adică, ai noștri acum. De multă vreme ne doream în clasa noastră un arici. Am tot învățat multe lucruri despre voi, aricii, dar nu ne puteam imagina niciunul dintre noi cum arătați în realitate. Cu siguranță colegii mei au fost uimiți de țepii tăi și s-au gândit cum o să facem o echipă minunată în întrecerile pe care le avem în fiecare an cu colegii din clasa de alături. Parcă o și văd pe vulpița Șiretica cum își pune planurile în aplicare cu ajutorul tău. Îmi imaginez că deja se gândeau că tu o să ne reprezinți în întrecerile sportive de tipul corp la corp în jocul ”Împinge și nu depășii linia”. Abia aștept să îi văd pe cei din clasa concurentă cum se izbesc rând pe rând de țepii tăi...!

- Țupa, tu chiar crezi că nu au râs de mine?

- Bineînțeles!

- Dar, de ce au spus că își admiră blana și pielea, iar pe mine de ce m-au întrebat de țepii mei?

- Ei și-au dat seama de valoarea blănilor lor, dar și de importanța țepilor tăi. Fiecare este prețios în felul său.

- Dacă este așa cum spui tu, atunci haide să ne grăbim și să ne găsim casele și mamele, apoi să ne întâlnim la școală.

Spiny era foarte bucuros de ceea ce îi spusese Țupa și spera să ajungă acasă până la răsăritul soarelui, înainte ca mama lui să se trezească și să se îngrijoreze. Dar...plimbându-se ei așa prin pădure, au auzit zgomote într-un tufiș, iar inima lor a stat pe loc. Spiny s-a făcut ghem dintr-o dată și i-a spus prietenei sale să stea în spatele lui și să nu miște. Când voia să își avânte în luptă acele sale puternice, din tufiș s-au zărit două urechi lungi, urechi pe care Țupa le-a recunoscut imediat. Aceasta a strigat cât a putut de tare:

-Mamăăăă!!!!!!

-Vai, Țupa!!!! Doamne, ce tare m-am speriat! Am crezut că nu o să te mai găsesc niciodată!

-Iartă-mă mamă că m-am abătut din drumul meu când m-am întors de la școală.... M-am tot plimbat....și nu am mai găsit drumul spre casă. M-am tot învățat în poiana aceasta de zile întregi. Noroc că astăzi l-am întâlnit pe Spiny, noul meu prieten și coleg, care s-a dovedit tare curajos și cu siguranță găseam drumul spre casă, cu ajutorul lui.

-Mă bucur tare mult să te cunosc, Spiny! îi spuse mama iepuroaică. Dar tu ce cauți la ora aceasta prin pădure? Te-ai rătăcit și tu?

-Păiii...păi...cam așa ceva, dar nu chiar... De fapt...am plecat supărat de acasă. Am crezut că lumea nu mă place așa cum sunt, dar Țupa m-a convins că nu este așa cum îmi imaginez eu.

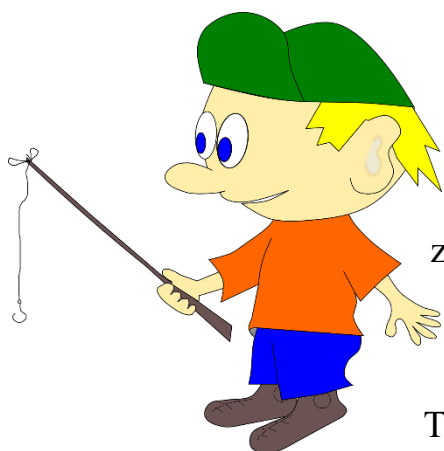
- Aha, atunci, haide să te ducem repede și pe tine acasă, să nu se îngrijoreze mama ta așa cum am făcut eu când Țupa nu a sosit la timp acasă.

Spiny a mers alături de Țupa tot drumul înspre casă și au povestit despre școală, despre colegi, despre toate pățaniile hazlii care li s-au întâmplat. Ajuns acasă, Spiny a văzut-o pe mama în pragul ușii îngândurată și supărată. S-au îmbrățișat, iar Spiny a promis că nu o să se mai întâmple niciodată așa ceva, indiferent de ce greutate va da în viață. Mama iepuroaică s-a împrietenit cu mama lui Spiny, iar Țupa i-a fost alături prietenului său la școală.

Spre sfârșitul anului, domnul director Marty a anunțat concursul de final de sezon la care s-au înscris toate clasele din școală. Competiția a fost foarte strânsă, dar cu ajutorul lui Spiny de la jocul ”Împinge și nu depăși linia” clasa lor a câștigat concursul, iar Spiny a devenit vedeta școlii. Toți colegii din școală îl adorați pentru țepii lui.

Pescarul amator, cel mai bun înotător

Prof. Anca Buzilă

S-a înnoptat de ceva vreme, dar Ionuț nu își găsește locul în pat, se foiește, se zvârcolește și nu poate să adoarmă nicicum. Este entuziasmat și are emoții pentru ziua ce urmează: este ziua lui, împlinește 5 anișori, iar tatăl lui i-a promis că îi va îndeplini dorința pe care și-a pus-o: să meargă la pescuit!

Totul este pregătit pentru aventura ce urmează în această zi specială: au cumpărat cele necesare pentru pescuit, l-a ajutat pe tatăl său să pună în mașină undițele, momeala pentru pești, scăunele de pescari, măsuța, juvelnicul și umbrela de soare. Pe mama a ajutat-o să pregătească coșulețul de picnic, în care au pus gustări delicioase și ceva de băut pentru a servi micul dejun pe malul lacului. Și-a pregătit haine în culori cât mai apropiate de cele ale naturii, ca să se poată camufla și să nu sperie peștii, așa cum auzise că trebuie să se îmbrace un adevărat pescar. Acum aștepta doar somnul care să îl poarte mai aproape de ziua mult așteptată!

Nici nu și-a dat seama când a adormit, pentru că și visul lui a fost o continuare a aventurilor imaginate de el pe malul lacului, în care se făcea că prinde pești colorați și mari, unul după altul... Dintr-o dată, a simțit mâna mamei mângâindu-l gingaș, în încercarea de a-l trezi din visare.

- La mulți ani, Ionuț! Ai dormit bine, pescarul meu amator? Ești gata de aventură? Trebuie să ne grăbim dacă vrem să prindem răsăritul pe marginea lacului!

Nu a fost nevoie de insistențe sau alte rugăminți din partea mamei, așa cum se întâmpla, de obicei, când îl trezea pentru a merge la grădiniță. Când ai zice „PEȘTE!”, Ionuț a sărit din pat și s-a echipat urgent în hainele lui de pescar. Era prea devreme să mănânce, nici nu se făcuse lumină afară și oricum nu ar fi putut înghiți nimic din pricina emoțiilor și a nerăbdării de a ajunge pe malul lacului special amenajat pentru pescuit, unde tatăl lui rezervase un ponton pentru ziua lui.

Aveau de parcurs un drum de vreo două ore, iar lui Ionuț i se păru că nu mai ajung odată! Nu avea stare în mașină, cerceta semi-întunericul cu ochii, doar doar va întrezări lacul și peștii care sar, așteptându-l să îi prindă. Odată parcată mașina, fu primul care deschise ușa, să sară jos. Si mama, și tata, l-au atenționat că ar trebui să fie mai atent, mai răbdător, amintindu-i că graba și neatenția pot duce la accidente.

La intrarea în perimetrul încercuit al lacurilor găsiră un afiș mare, cu reguli pentru pescari. Mama le-a citit cu voce tare, ca să le audă și Ionuț, întrebându-l dacă a înțeles și făcându-l să promită că le va respecta. Lui Ionuț nu i se păru mare lucru, așa că promise fără ezitare. Ce era așa de greu? se gândi el. Să nu alergi pe marginea lacului, să nu stai prea aproape de marginea pontonului, să nu înoți în lac – cam atât reținuse el. Și oricum mama era lângă el mereu, iar ea mereu știa toate regulile!

Dincolo de gard au fost preluați de către administratorul lacurilor și au fost îndrumați către pontonul pe care îl rezervaseră. Părinții au început să descarce din mașină întreg arsenalul pregătit pentru ceea ce se dorea a fi o zi memorabilă. În lumina slabă a soarelui care începuse să își arate fața într-un răsărit roșiatic, Ionuț s-a pus pe studiat locul: un lac mare se întindea în ambele părți ale pontonului, iar de jur împrejur pe marginile acestui lac, printre pâlcuri de stufăriș, erau alte multe pontoane, unele ocupate deja de pescari care se treziseră mai devreme. Nici urmă de peștii din visul lui, nici colorați, nici mari. Nici măcar unii mici, cât de mici, nu conta! Oare ceilalți pescari să îi fi prins deja pe toți? se gândi cu teamă Ionuț.

Pontonul era, de fapt, un pod micuț din scânduri așezate una lângă alta. La marginea lui, spre lac, văzu suporturi care își imagină că sunt pentru undițele lor, așa cum putea să vadă la ceilalți pescari. Dar totuși, unde erau peștii? Văzuse în lacul din parc pești albi, pești roșii, pești aurii cum înotau în apa limpede. Aici nu vedea nimic, decât luciul negru al apei... Mai făcu un pas, doi spre marginea pontonului, să se uite mai bine, poate erau chiar sub ponton, cine știe? Atent la apă și încercând să exploreze ceea ce era în adânc, apucă doar să o audă pe mama lui strigând „Ai grijă să nu cazi!”. Piciorul îi alunecă pe marginea presărată de rouă a pontonului și, în cădere, îl mai văzu doar pe tatăl lui care încerca să îl prindă...

Prea târziu! Din păcate, căzuse deja în apă! Apropierea prea tare de marginea pontonului și o clipă de neatenție au fost de ajuns! Noroc că tata era la doi pași și a sărit urgent în apă, scoțându-l la suprafață la timp, înainte de a fi înghițit prea multă apă! Era ud learcă și speriat. Și el, și tata. Pregătiseră de toate pentru acea zi minunată, în afară de haine de schimb! Cine s-ar fi gândit că vor avea nevoie? Așa că nu aveau de ales, planurile lor au fost date peste cap și era nevoie să plece acasă.

O zi pe care o așteptase cu atâta nerăbdare și care se anunța specială a fost ruinată din cauza unei clipe de neatenție și a nerespectării unor reguli clare. Iar singurul trofeu „pescuit” din lac fusese chiar Ionuț, pescuit de către tatăl său, chiar dacă nu fusese necesar să folosească undița!

PĂDUREA FERMECATĂ

piesă de teatru

*autor Sara Maria Popa - elevă la Școala cu clasele I-VIII nr.4 Sibiu, clasa a II-a B
prof. învă. primar Manuela Vrancea*

PERSONAJE:

Prezentatorul

Două fete: Anastasia și Emily

Sperietoarea Cici

Albina Bina

Puiul Albert

Zâna pădurii

❖ INTRODUCERE

Anastasia și Emily: Bună ziua dragi copii, astăzi vă vom prezenta piesa de teatru PĂDUREA FERMECATĂ

Și când cutia s-a desfăcut, povestea a și-nceput...

❖ SCENA 1 - SPERIETOAREA CICI

Anastasia: Emily, nu dorești să mergem în poieniță, să facem o plimbare?

Emily: Da, sigur, de ce nu?

Anastasia: Vai, ce zi frumoasă! Soarele este auriu, norii sunt albi și pufoși iar cerul este albastrui!

Emily: Iată, o sperietoare de ciori! Oare ce caută aici? nu am mai văzut-o până acum...

Sperietoarea Cici: Vă rog, ajutați-mă, eu sunt Sperietoarea Cici, o vrăjitoare m-a blestemat, și dintr-un iepuraș frumos și maiestuos, am devenit o sperietoare de ciori, care nu atrage atenția nimănui.

Anastasia și Emily: Bine, te vom ajuta, dar pentru a te putea salva, va trebui să ne spui vraja, pe care a rostit-o vrăjitoarea.

Sperietoarea Cici: Să-mi amintesc...cum era oare vraja?

Aha! Abracadabra- bum! dintr-un iepuraș frumos și maiestuos, să devii o sperietoare de ciori, acum!

Anastasia și Emily: Așadar, noi vom inversa vraja: Abracadabra- bum, dintr-o sperietoare de ciori, să devii un iepuraș, acum!

Sperietoarea Cici: Vă mulțumesc mult, fetelor! Cum aș putea să vă răsplătesc?

Anastasia și Emily: Prietenia ta e de ajuns!

❖ SCENA 2 - ALBINA-BINA

Albina-Bina: Vă rog, ajutați-mă! eu sunt Albina-Bina, am rămas fără miere pentru că un urs mare și lacom mi-a mâncat-o.

Anastasia și Emily: Sigur, te vom ajuta! vom culege polen de la floricele.

Albina-Bina: Vă mulțumesc foarte mult, fetelor! Cum aş putea să vă răsplătesc?

Anastasia și Emily: Prietenia ta e de ajuns!

❖ SCENA 3 - PUIUL ALBERT

Puiul Albert: Bună fetelor, o vulpe m-a mușcat de picior, puteți să mă bandajați?

Anastasia și Emily: Sigur, te vom ajuta, o să-ți punem acum un bandaj!

Puiul Albert: Vă mulțumesc foarte mult, fetelor! Cum aş putea să vă răsplătesc?

Anastasia și Emily: Prietenia ta e de ajuns!

❖ SCENA 4- ZÂNA PĂDURII, ROZALIA

Zâna Pădurii: Bună fetelor, eu sunt Rozalia, Zâna Pădurii cu ce aş putea să vă răsplătesc pentru faptele voastre bune?

Anastasia și Emily: Prietenia ta este cea mai mare răsplată pentru noi.

Zâna Pădurii: Știu! am vraja perfectă: Abracadabra-bum, să deveniți bogate, acum!

Anastasia și Emily: O, îți mulțumim, Rozalia! este un cadou minunat!

Zâna Pădurii: Fetelor, să știți că bogăția mea nu constă în bani, ci în istețime, prietenie și altruism.

❖ ÎNCHEIERE

Anastasia și Emily: Și când cutia s-a închis, povestea a luat sfârșit

❖ ÎNTREBĂRI PENTRU MICII SPECTATORI

1. Despre ce a fost vorba în poveste?
2. Ce v-a plăcut cel mai mult?
3. Cum se numea Zâna Pădurii?
4. Ce fapte bune au făcut cele două fete?
5. Cum le-a răsplătit Zâna Pădurii pe cele două fete, pentru faptele lor bune?
6. Voi știți ce înseamnă să fi altruist?
7. Voi faceți fapte bune acasă/ la grădiniță/ la școală? Ați putea să ne povestiți?
8. Dragi copii, voi aveți întrebări pentru noi sau pentru un personaj din poveste?

Curajosul Augustin

Profesor consilier școlar Samoilă Clara Iulia
Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Sibiu

Dragi copii povestea pe care urmează să o ascultați, este pentru un băiețel minunat, pe nume Augustin. Dar, m-am gândit că nu ar strica să o ascultați și voi.

Augustin este un băiat curios, ambițios, foarte inteligent, și prietenos, căruia îi place să învețe și să fie înconjurat de prieteni. Dar, deși Augustin are o mulțime de calități, are și un mic secret: adesea își face probleme, din lucruri pe care alții, poate că nici nu le observă. Acest lucru îl împiedică de multe ori, să fie pe deplin multumit. Tot timpul își dorește mai mult: parcă ar fi un fel de detectiv care caută să găsească adevărul în orice situație, analizând în detaliu fiecare întâmplare cu care se confruntă. Fiind un copil curios, pune la îndoială tot ce se întâmplă în jurul său, și astfel, oricărui lucru îi găsește câte un cusur. De multe ori, se gândește foarte mult la ce spun ceilalți copii despre el: "mă respinge, nu vrea să se joace cu mine"; alteori, "eu sunt mare, dar nu toți mă văd așa, fac glume pe seama mea, și nu mă iau în serios"; sau: "îmi imaginez în cap lucruri prostești, mă gândesc că un coleg, are mai mulți prieteni decât mine"...

Bine-nțeles că, acest mod de a gândi, îi aduce de multe ori și neplăceri. În capul său, roiesc de-a valma o mulțime de idei, care formează un ghem de neliniști și gânduri. Fiind un copil curajos, Augustin a decis să-mi împărtășească secretul său, - și bine a făcut - pentru că, toată lumea știe că, atunci când cerem ajutorul cuiva, săculețul de griji pe care-l purtăm în spate, se mai micșorează, ba mai mult, împreună, am putea găsi mai multe soluții la problemele care ne frământă.

Valentin, mai-marele vrăjitor, a stabilit o întrunire, - la care au luat parte zâne, elfi, spiriduși, și alte făpturi micițe și miraculoase cu aripi, fără aripi, și cu suflet bun - așa cum face dealtfel în fiecare săptămână, vrăjitorul - pentru a împărți sarcini, ajutoarelor sale. Își dresă glasul răgușit, și începu să citească, privind pe deasupra ochelarilor cu ramă aurie: pe lista de astăzi avem câțiva copii care au nevoie de ajutorul nostru, și pe care aș dori să-i vizităm: Miriam, spune că se teme de insecte; Marc, nu prea are încredere în sine; lui Matei îi lipsesc părinții plecați în străinătate; Maia, nu prea respectă regulile; Marei, nu-i prea place să citească; Martin, se joacă atât de mult, încât uită să vină la masă; Augustin...

- Voi merge eu la Augustin! se auzi un glas subțirel, dar ferm.

- Prea-bine! Mi se pare potrivit ca cel mai curajos dintre elfi să-l viziteze pe cel mai curajos băiețel. Așa să fie - Fai îl va vizita pe Augustin! spuse Mai-Marele Vrăjitor, cu încredere în glas, pecetluind cu sigiliul vrăjitorilor, pergamentul ce conținea însărcinarea pentru Fai.

Fiind un copil sensibil și atent, Augustin, l-a observat pe Fai imediat ce acesta a aterizat în camera sa, și s-a așezat pe birou.

- Mă bucur că ai ajuns atât de repede, te așteptam! Dar nu mi-am imaginat că o să fi atât de mic.

Chiar și Fai, care era un elf experimentat și înțelept, a fost luat prin surprindere de primirea lui Augustin. Cum ziceam - era înțelept - așa că nu a dat prea mare importanță cuvintelor "atât de mic".

- Cred că o să ne înțelegem de minune! Eu mă numesc Fai.

Cum era nerăbdător să-și rezolve problema, Augustin i-a spus de îndată lui Fai, oful pe care-l avea pe suflet:

- Știi Fai, mă gândesc destul de des... mă compar cu ceilalți...parcă aș fi într-o competiție... Cred că sunt un băiat ambițios, doresc să fiu tot timpul cel mai bun, în special la școală, îmi place să fiu lăudat, și...sufăr atunci când cineva primește mai multă atenție din partea doamnei învățătoare .

- Se pare că tu adeseori, porți pălăria neagră - deși nu este deloc lipsită de importanță, își zise Fai, gânditor.

- Cum adică?

- Te străduiești atât de mult să devii cel mai bun, încât ratezi toată distractia! Când porți pălăria neagră, te gândești la tot ceea ce poate merge prost dar mai ales ești foarte critic cu tine.

- Așa este, ai dreptate!

Fai clipi, și pe capul lui Augustin apărură o pălărie roșie.

- Îți șade bine cu ea! Pălăria roșie pe care o porți acum, te ajută să te gândești la emoțiile tale. Ce simți atunci când ceilalți colegi sau prieteni sunt lăudați de doamna învățătoare?

- Adevărul este că... nu sunt prea mândru... mi-ar plăcea să nu fie atât de bun, lăudat sau premiat, acel coleg, ba mai mult, aș dori să mă aflu eu în locul lui, și chiar uneori îmi vine să spun cuvinte urâte despre el, chiar dacă nu sunt adevărate, doar pentru a-l pune într-o lumină defavorabilă - fac lucruri de care nu mă credeam în stare - răutăți. Augustin își plecă trist, capul.

Dragi copii, cu siguranță v-ați dat seama despre ce emoție vorbește Augustin ... este vorba desigur, despre invidie.

- Știi Augustin, ești foarte curajos să mărturisești acest lucru! Multă lume, mici sau mari experimentează acest sentiment, deși puțini dintre ei recunosc acest lucru. S-a întâmplat chiar și pe tărâmul nostru...

Fai pocni din degete, și acum Augustin purta o pălărie galbenă.

- Și culoarea asta îți vine bine! Ar trebui să o încerci mai des! spuse Fai.

Pălăria galbenă, vede doar beneficiile și aspectele pozitive din orice situație. Deci, partea bună este că ești un copil reflexiv, adică îți place să analizezi foarte mult lucrurile. Ce aspecte pozitive ai putea să mai adaugi?

- În loc să-i dau voie invidiei să mă copleșească, aş putea să muncesc ca să ajung așa cum îmi doresc. Chiar aş putea să învăț de la acel copil care obține un premiu, și astfel invidia ar fi înlocuită de admirație și aş putea să mă bucur împreună cu el. Dacă aş fi suficient de curios, aş putea să mă întreb ce se află în spatele succesului său - cu siguranță i-aș descoperi secretele: muncă, antrenament, exercițiu. Aș putea chiar să-l întreb cât timp s-a antrenat pentru a obține premiul întâi la cros - premiu pe care mi-l doresc atât de mult. Dacă aş putea renunța la invidie, cred că aş avea multe lucruri de învățat de la colegul meu: aş putea să muncesc mai mult, să fiu la fel de perseverent și organizat.

De data asta Fai sughiță, și Augustin își schimbă din nou pălăria, cu una verde.

- Augustin, atunci când oamenii poartă pălăria verde, devin creativi, găsind noi soluții și posibilități. Mă gândeam la faptul că, asemenea unei scene, la un moment dat, cineva se află în lumina reflectoarelor - ca atunci când este ziua ta de naștere, și ești în centrul atenției. Fiecare este premiat pe rând: astăzi e ziua ta, mâine, a lui...fără nicio supărare.

- Pentru fiecare este o zi specială, dar ne putem bucura împreună. De obicei, nu se întâmplă să luăm cu toții premii în aceeași zi, dar totuși, nu ar fi rău!

O să-mi vină și mie rândul să câștig o medalie! spuse Augustin încântat.

Fai bătu de două ori din palme, și Augustin purta acum o pălărie albă.

- Știi Augustin, cel care poartă pălăria albă, privește lucrurile în mod obiectiv, adică așa cum sunt ele de fapt. Aș vrea să-ți amintesc un lucru foarte important: fiecare copil este unic și are propriile sale calități. Așadar, cum ai putea transforma acest ghem de neliniști, care se rostogolește și se face tot mai mare, într-un bulgăre de aur, care să-ți fie folositor atât ție, cât și celorlalți?

- Păi, mi-am dat seama de un lucru: privindu-i pe ceilalți, nu mai am timp să-mi văd propriile calități. Aș putea să mă gândesc la lucrurile la care mă pricep cel mai bine, pentru a le pune în valoare, și pentru a le fii de ajutor celorlalți.

La final, Fai îi așeză pe cap, dintr-o clipire, o pălărie albastră.

- Nu uita, să porți această pălărie atunci când vrei să decizi ce pălărie se potrivește în fiecare situație.

Odată cu sosirea ultimei luni de vară, se apropia cu pași repezi și ziua de naștere a lui Augustin, care aștepta nerăbdător acest eveniment. Și, cum îl cunoaștem deja, prevăzător fiind, a pregătit din timp invitațiile pentru colegii săi de clasă. La ziua lui de naștere, a luat parte și un invitat-surpriză: Marele Vrăjitor, cel plin de iubire, a sosit la petrecerea sa, călare pe un cal alb, pentru a-i oferi un dar. Ce credeți că i-a dăruit, Vrăjitorul cel bun, lui Augustin?

El s-a gândit că, tot interpretând greșit situațiile, Augustin nu izbutea în acest fel să vadă prea departe...

Astfel, vrăjitorul i-a dăruit o pereche de ochelari, pentru ca acesta să privească într-un mod potrivit fiecare situație cu care se va întâlni de acum înainte!

- Augustin, pentru curajul tău, ai toată admirația mea! Ți mulțumesc pentru că ne-ai împărtășit povestea ta - acum suntem cu toții mai bogați! îi spuse Vrăjitorul, și apoi încălecă pe calul său, și dispăru într-un nor de ceață.

Succesul lui nu înseamnă esecul meu.

Teme de reflecție:

Care sunt persoanele pe care le admiri? Ai o carte sau un personaj care te inspiră (care reprezintă un model pentru tine)?

Ce calități admiri la Augustin?

De ce crezi că Augustin este curajos? Tu ce nume crezi că i s-ar potrivi poveștii?

Ai și tu un săculeț de griji pe care-l porți cu tine? Cu cine ți-ar plăcea să te consulți?

Ți s-a întâmplat să te viziteze și pe tine invidia? Ce ai făcut? Ce s-a întâmplat?

Imaginează-ți că porți un dialog cu invidia: ce i-ai spune?

Tu ce calități ai? Cum ai putea să faci un "bulgăre de aur" din calitățile tale, astfel încât să ți le pui în valoare, și să-i faci în același timp fericiți, și pe cei din jurul tău?

Tu ce cadou i-ai oferi lui Augustin de ziua lui? Ce ți-ar plăcea să primești de ziua ta în dar?

Desenează ce ți-a plăcut cel mai mult din poveste.

Bibliografie:

Adaptare după "Metoda celor șase pălării gânditoare" - Edward de Bono

Mimi

Prof. Elena Păcuraru

- Aici, în poză sunt eu, în ziua în care am ajuns la familia de oameni care are grijă de mine.

Să vă povestesc despre mine! M-au găsit sub o mașină, în fața porții lor. Îmi place mult să mă ascund sub mașini! Nu se știe cum am ajuns acolo în acea dimineață rece de primăvară. Am tot strigat să mă audă cineva, îmi era foame și frig. Blănița mea e scurtă și dimineața e tare rece afară! Un om a ieșit din curte. M-a chemat la el. Era așa de maaare, dar avea o voce blândă și am ieșit de sub mașină. M-a cuprins cu palmele lui mari și am intrat împreună în curte. Era atât de cald în palmele lui!

M-a lăsat afară la ușă. Îmi era din nou frig și foame.

- Vaaai, vine spre mine! Un câine! Mi-e teamă! Poate dacă stau nemișcată nu mă vede pe trotuar... Se apropie. M-a văzut. Închid ochii. Mă miroase. E caldă respirația lui. Oare ce se va întâmpla cu mine?....

- Pisicuțo, cum ai ajuns tu aici? Mă bucur să te văd! Eu sunt Bixi, îmi place să ma joc cu toată lumea! Vrei să ne jucăm împreună?

- Dar tu ești un câine! Câinii nu se joacă cu pisicile!

- Eu sunt prieten cu toate animalele! spuse Bixi. Copiii mei se vor bucura tare mult să rămâi la noi! Rămâi la noi?

- Hei, pisicuțo, uite, niște lapte pentru tine! Spuse omul.

Imediat am sorbit laptele. Ce foame mi-a fost! Acum e mai bine, dar tot mi-e frig.

- Vino cu mine, mi-a spus Bixi! Hai, să te prezint oamenilor mei!

Am pornit după Bixi, prin curte. Mai era o casă, cu alți oameni.

- Ham! Ham-ham! A lătrat Bixi.

- Bixi? Ce se întâmplă? A ieșit la geam alt om. O, ce ai tu acolo, Bixi? Vai, ce micuță e!

Din nou m-au cuprins două plame, mai mici, dar atât de calde și catifelate.

- Copii, haideți să vedeți ceva! A spus omul cu mâini catifelate.

Au apărut doi oameni mici.

- Ce frumoasa e! Mama, putem să o păstrăm? Spuse fetița.

- Poate s-a pierdut! A spus mama. O vom îngriji și vom încerca să aflăm dacă e prietena cuiva. Poate o caută cineva...

- Dar putem să ne jucăm cu ea? A întrebat băiețelul.

- Da, dar este foarte important să nu o deranjați, ca să nu vă zgârie și să vă spălați foarte bine pe mâini după joacă! Animalele pe care nu le cunoaștem pot avea foarte mulți microbi și ne pot îmbolnăvi.

- Bine, mama! Au spus copiii.

Ce dimineață plăcută! Am mâncat, am o familie de oameni, este cald și bine acum.

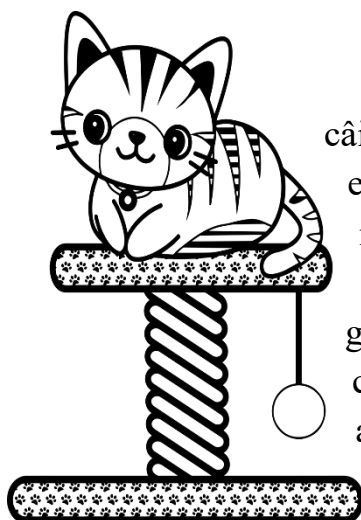
- Cred că pisicuței îi este somn! Spuse mama. Îi vom pregăti un loc călduț și pufos ca să doarmă, apoi vom anunța pe internet că am găsit-o!

Am dormit mult în ziua aceea. Copiii voiau să ne jucăm, dar eram mult prea obosită. M-au lăsat să dorm, mi-au dat mâncare pentru pisici și m-au mângâiat mult, chiar și în somn le simțeam mânuțele catifelate.

Mi-au spus Mimi.

Mimi la veterinar

Prof. Elena Păcuraru

E minunat acum! Toată ziua mă joc cu copiii mei și cu câinele Bixi, prietenul meu. Nu imi mai este foame, nu imi mai este frig, dorm liniștită la căldură, mă ascund sub mașină, dar mă tot scarpin...

Au trecut câteva zile, apoi mama m-a pus într-o cutie cu gemulețe mici. Aveam acolo și păturica mea pufoasă și călduroasă, însă nu mi-a plăcut închisă în cușcă. Am pornit amândouă la drum. Am tot plâns, dar mama nu m-a scos din cușcă. Oare de ce mă ține închisă? Am greșit cu ceva? Oare nu le place copiilor de mine? Unde mă duce?

- Miau! Vreau să ies de aici!

- Mimi, nu te speria! Sunt aici cu tine! A spus mama.

Oare unde mergem?

- Bună ziua! A spus mama.

- Bună ziua, ați ajuns cu pisicuța. Doamna doctor vine într-un minut! A spus o altă mamă dintr-o casă nouă în care am intrat.

A venit încă o mamă, îmbrăcată cu un halat alb:

- Pofțiți în cabinet! Mihai, te rog să mă ajuți cu Mimi!

Un om m-a luat în brațe. Oare de unde a știut că îmi place să fiu scărpinată după urechi? M-a liniștit imediat. Vorbea atât de încet, parcă voia să îl aud numai eu. Ne-am lipit nasurile unul de celălalt și am știut: Mihai e prietenul meu!

Mama îmbrăcată cu halatul alb s-a uitat cu atenție la mine:

- Mimi, ai avut o viață grea pentru un pui de pisică, dar de-acum îți va fi bine! Ești bolnăvicioasă și murdărică.

Prietenul Mihai m-a ținut strâns în brațe, iar mama cu halat alb mi-a curățat urechiușele. Multe bețișoare a murdărit cu rechiușele mele... Apoi s-a uitat la blanița mea. Nu arăta grozav pentru că am purici și pielea mea suferă din cauza lor. Am primit o picătură de medicament după ceafă, ca să alunge puricii. Am primit și o tabletuță ca să fiu sănătoasă la burtică.

A fost tare greu, dar eu sunt o pisicuță curajoasă! Nici un „Miau” nu a ieșit din gurița mea.

Mi-am făcut prieteni noi, pe care îi vom mai vizita peste o lună ca să primesc vaccinul. Nu știu ce-o fi „un vaccin”, probabil ceva neplăcut, dar cu siguranță am nevoie de el. Am încredere în mamele mele, în prietenii mei și în copiii mei. Voi fi o pisicuță sănătoasă pentru că sunt curjoasă și norocoasă!

Rex, prietenul meu cel mai bun

Prof. Cheslorean Maria

Ce zi frumoasă și călduroasă de vară! Ce păcat că eu stau singur în curtea mea și nu pot să mai merg în parc și să mă joc cu prietenii mei din cauza virusului care ne impune tuturor restricții! Mă simt tare singur... Părinții sunt nevoiți să meargă la serviciu, iar eu stau acasă cu bunica mea care mă îngrijește și îmi face toate poftele. Cel mai mult visez să am un cățel, o ființă pe care să o iubesc, să o îngrijesc și cu care să mă joc în fiecare zi, dar... părinții mei nu prea sunt de acord. În casă... mama nici nu vrea să audă de așa ceva. Am auzit-o vorbind în una din zile cu prietena ei, care are un cățel și o pisică, pe care le ține în casă:

-Nu știu cum te descurci cu două animale în casă! Toată ziua trebuie să faci curat, să le speli și să te mai și plimbi cu ele pe afară. Mie, mi-ar fi tare greu...

-Ei, na! îi răspunse Amalia. Trebuie doar să îi iubești, iar restul o să vină de la sine. În plus, voi locuiți la casă și poți să ai un câine care să stea în curte. Crezi că Paul nu s-ar bucura să aibă un cățel sau o pisică?

-Da, cu siguranță își dorește un cățel! a răspuns mama. Eu sunt cea care mă opun tot timpul și încerc să evit discuția asta.

-Doamne! Dar de ce nu îți dorești cățel?

-Nu știu. Mă gândesc că trebuie să îl îngrijesc, să merg cu el la medic și pe deasupra... îmi imaginez ce o să se întâmple cu grădina mea plină cu flori. Dar, haide să povestim despre altceva.

M-am întristat și mai tare când am auzit vorbele mamei, care părea tare hotărâtă în decizia ei, iar pe mama cu greu o mai convingi. M-am tot gândit ce să fac să îi schimb părerea și să îi demonstrez că eu o să am cel mai mult grijă de cățel, că nu o să intre în casă, că o să îl hrănesc...

Da, asta este! Mi-a venit dintr-o dată o idee.

Într-o sâmbătă dimineață după ce am servit micul dejun i-am spus mamei:

-Eu o să strâng masa, mamă!

Mama s-a uitat mirată la tata apoi s-a uitat la mine și a spus:

-Vai, ce surpriză! Mă bucur tare mult de așa un ajutor!

-O să fac eu singur curat în camera mea și o să mătur și curtea.

-Mă bucur tare mult că ne ajuți! a exclamat tata. Am nevoie de ajutorul tău și la vopsitul gardului. Ce zici? Crezi că cer prea mult de la tine pentru o singură zi?

-Nu, tată! O să te ajut. O să fac tot timpul treabă și nu o să mai stau să mă joc jocuri pe calculator. Nu mai vreau! Tot ceea ce îmi doresc din tot sufletul este să am un câțel. Vreau asta cu adevărat! O să vă demonstrez că sunt responsabil și o să pot avea grijă de el.

Tata, a dat din cap, dar nu am înțeles dacă mă poate ajuta să îmi îndeplinesc visul.

Așa au trecut toate zilele mele din vacanța de vară. Am ajutat mereu la treburile din casă și activitățile care se desfășurau pe afară, dar nu am uitat nici de temele pe care ni le-a dat doamna învățătoare. Aproape în fiecare zi aduceam în discuție dorința de a avea un câțel.... dar, deocamdată, fără rezultat. A trecut vara, a venit toamna, am început școala și aveam din ce în ce mai multe teme, iar pentru o perioadă am renunțat la gândul că voi avea vreodată un câțel al meu. A venit și iarna și se apropiau sărbătorile, iar părinții îmi spuneau mereu să scriu ce îmi doresc de Crăciun., așa că am scris schiuri sau patine ca să putem ieși pe afară la aer. Mă săturasem să stau tot în casă.

Toate pregătirile de sărbători au fost destul de epuizante pentru mine, pentru că m-am implicat în toate activitățile din casă. Am ajutat-o pe mama la curățenie, la pregătit și împăturat sarmale și chiar la preparat aluatul pentru cozonaci. Eram tare mândru de mine. A sosit și Ajunul Crăciunului și așteptam cu nerăbdare, ca orice copil, să primesc cadouri. Eram puțin supărat că tata a fost chemat de urgență în seara de Ajun la serviciu, dar mama m-a liniștit spunându-mi că nu o să lipsească pentru multă vreme. Se făcuse ora opt seara, iar eu nu mai aveam răbdare. Voiam să desfac cadourile când s-a deschis dintr-o dată ușa și tata a intrat în casă cu o cutie în brațe. A așezat cutia sub brad, spunând că a găsit-o în fața porții când a ajuns acasă. Am început să desfac cadourile care erau deja așezate sub brad, dar, parcă ceva mă îndemna să merg la cutia adusă de tata, când, dintr-o dată am auzit un zgomot în interiorul ei. Pentru o clipă am crezut că mi s-a părut, dar imediat am observat cum se mișcă ceva înăuntru. Am lăsat totul deoparte și m-am repezit asupra ei și am deschis-o.

-Doamneee!!! Nu-mi vine să cred!!! Mamă, tată, vă iubeeeeesc!!!!

Din cutie nu a ieșit altceva decât un câțeluș blănos, cu ochii mari și negri și cu niște piciorușe mici care abia pășeau pe podea. L-am luat în brațe și nu am mai vrut să îl las de la pieptul meu.

-Dragul meu prieten, o să te cheme Rex.

A fost cea mai minunată seară din viața mea. Nu îmi venea să cred că este adevărat. Se făcuse târziu, dar, dintr-o dată m-a străfulgerat un gând. Nu știam ce o să se întâmple cu Rex dacă o să îl las peste noapte în frigul de afară. Am tot amânat să merg la culcare, până când a venit mama lângă noi cu un coșuleț special pentru căței și a spus:

-Gata! Haideți la culcare, băieți! S-a făcut târziu.

-Mamă! Chiar pot să dorm cu Rex în camera mea? am întrebat bucuros

-Doar nu vrei să doarmă iarna afară pe așa o vreme, nu?!?

-Te iubesc, mamă! i-am spus

-Și eu te iubesc! mi-a răspuns mama. Haide la culcare! Mâine trebuie să fii odihnit pentru că o să ai grijă și de Rex.

-Noapte bună, mamă și tată! Noi mergem la culcare. Ne vedem dimineată!

Am urcat în camera mea împreună cu Rex și nici nu știu când a trecut noaptea. A doua zi dimineată m-am trezit și mi-a fost teamă să nu fi fost doar un vis, când am auzit lângă mine, un chicotit de blănos, care tocmai se trezise și își făcuse simțită prezența. Am fost tare fericit că totul era real și acum am și eu un prieten doar al meu.

Ridichea uriașă

Dramatizare în versuri după povestea cu același titlu

Prof. Anca Buzilă

Într-o zi de primăvară
A ieșit moșul afară
Să lucreze în grădină
Cât e ziuă, pe lumină.

Și cum mergea el agale
Printre flori și zarzavaturi,
O ridiche-i iese-n cale!
Mare de nu-ncape-n straturi!

Moșul repede se-oprește,
Cu mirare o privește
Și decide de îndată
C-ar fi bună de salată!

Se apleacă-ncetișor
Și o prinde binișor,
Trage tare, cu putere,
Făr' să simtă vreo durere!

- Hai, ridichea moșului,
Să-ți văd roșul focului!
Să te duc la mine-acasă,
Babei să te pun pe masă!

Trage moșul, trage iară,
Ridichea s-o scoată-afară.
Însă ea nu vrea să iasă!
Nu se lasă ușor scoasă!

- Unde-o fi băbuța mea?
Să m-ajute acum aș vrea!

Haide, vino și-mpreună
Să facem o treabă bună!

- Măi moșnege, ce-i aici?
Un mușuroi de furnici?
Sau o cârtiță mai mare
A scos pământul la soare?

- Nu, băbuțo, nu vezi bine!
Haide, prinde-te de mine
Și de-o scoatem de îndată
Îți fac cinste cu-o salată!

Și trag ei: Un-doi! Un-doi!
- Ce fericire pe noi!
Dar ridichea minunată
Rămâne tot nemișcată!

- Ce ne facem, babă dragă?
Zice moșul fără vlagă.
- Să-i chemăm pe nepoței,
Să ne ajute și ei!

-Hai, nepoate! Hai, nepoată!
Să nu pierdem ziua toată!
Unul de-altul apucăm
Un șir puternic formăm!

- Un-doi! Un-doi!
Tragem toți în ritm vioi!
Ridichea cea uriașă
N-o fi chiar așa poznașă!

- Nu putem, că suntem mici!
N-avem forță, dragi bunici,
Să-l chemăm și pe cățel
Să ne ajute și el!

- Un-doi! Un-doi!
Tragem toți în ritm vioi!
Ridichea cea uriașă
N-o fi chiar așa poznașă!

- Nu vrea! Să chem pisicuța
Să pună și ea lăbuța!
Să ne fie de-ajutor
Și să tragem toți cu spor!

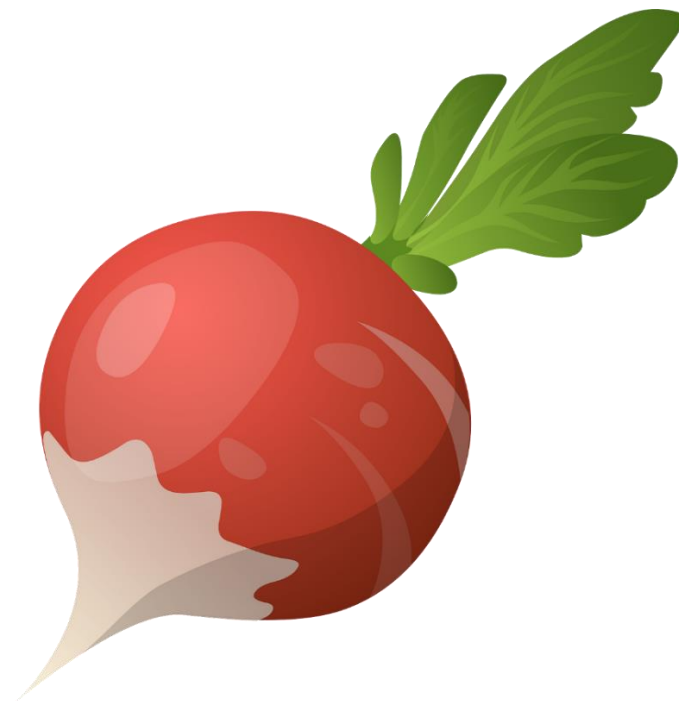
- Un-doi! Un-doi!
Tragem toți în ritm vioi!
Ridichea cea uriașă
N-o fi chiar așa poznașă!

- Offff, ridiche uriașă,
Tare greu te mai lași scoasă!
Oare cine-ar mai putea
O mână de-ajutor să dea?

- Chiț-chiț, șoricelul mic,
Poate el e cel voinic!
Să se prindă-n șir cu noi
Și să tragem toți apoi!

- Un-doi! Un-doi!
Tragem cu putere noi!
Moșul și baba, nepoata și nepoțelul,
Cățelul și pisica și-n coadă șoricelul!

Ridichea se lasă trasă,
Nu mai are nicio șansă!
Cu toții ei s-au unit
Și-mpreună-au reușit
Din grădină să o scoată
Mari și mici, toți laolaltă!

Lumea mea - Lumea unei fetițe autiste

Bibliotecar Daniela Sava,
Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu, Filiala Bâlea

Mă numesc Sophia și sunt autistă.

- Vă întrebați oare ce este o autistă?
- Ei bine este o persoană care suferă de autism.
- Dar autismul știți ce este?
- Autismul este o tulburare de dezvoltare caracterizată prin dificultăți de comunicare și interacțiune socială, precum și prin comportamente repetitive. Autismul este tulburarea centrată din cadrul unui întreg spectru de tulburări de dezvoltare, cunoscut sub numele de spectrul tulburărilor autismului / autiste sau de tulburări pervazive de dezvoltare.
- Complicat, nu-i așa?
- Așa mă gândeam și eu. Însă trebuie să vă mărturisesc că autismul nu e o boală, și mai ales nu e o boală contagioasă, ci un mod de a fi și de a trăi, de aceea, oamenii sau ceilalți copii cu care interacționez nu ar trebui să mă considere o ciudată, ci să mă accepte așa cum sunt.

Vedeți voi, eu sunt un om fericit, zâmbesc tot timpul, și-mi place să-i văd și pe ceilalți oameni fericiți. Mă întristează când văd fețe triste. Atunci când le văd, îmi vine să merg să le pun câte o față zâmbitoare pe față pentru a le schimba înfățișarea, sau mai precis starea.

Eu îmi iubesc mult părinții, și, de asemenea pe fratele meu Eduard, întrucât știu că și ei mă iubesc la rândul lor foarte mult și încearcă să-mi ofere tot confortul și siguranța de care am nevoie.

Lumea mea este plină de lumină și culoare și de fețe zâmbitoare. Sunt foarte disciplinată și îmi place ca totul în jurul meu să fie într-o ordine perfectă. Acest lucru mă ajută să mă concentrez și să regăsesc ușor lucrurile de care am nevoie. De asemenea, sunt foarte îndemânică. Mama mă pune mereu să fac anumite lucruri pentru că are mereu încredere în mine. Ceea ce nu suport însă sunt țipetele, zgomotele și în general sunetele stridente, deoarece mă sperie și atunci fac crize. Atunci, în momentele de criză, cred că sunt dificilă și mai greu de suportat, dar nu e vina mea că am și astfel de momente. De aceea, încerc, pe cât pot eu, să mă adaptez la tot ceea ce mă înconjoară. Oamenii ar trebui să știe că noi, copiii cu autism, nu avem nevoie de tratamente costisitoare, ci doar de dragostea părinților și a celor din jur cu care interacționăm. Ei trebuie să fie prezenți în viața noastră, zi de zi, clipă de clipă, și, mai ales atunci când noi avem nevoie de ei.

- Mami, tati să mă iertați dacă nu răspund întotdeauna așteptărilor voastre, dar să știți că vă iubesc mult de tot, atât pe voi, cât și pe Edi, frățiorul meu frumos și

bun!

Vă rog să mă iubiți și voi și să aveți mereu răbdare cu mine, chiar și atunci când mă

port urât!

- Iar voi, oameni buni, nu uitați să zâmbiți mereu, deoarece viața e simplă și frumoasă! Încercați să n-o mai complicați atât! Și nu uitați, eu mă numesc Sophia!

Poveste scrisă (inventată) de bibliotecar Daniela Sava, Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu, Filiala Bâlea. Această poveste o dedic nepoatei mele, pe nume Sophia, care, deși suferă de autism, e frumoasă și deșteaptă.

- Te iubesc Sophia dragă, chiar dacă tu nu știi acest lucru!

~A VENIT PRIMAVARA ~

Prof. Iulia Micu

Primavara, prima fiica a batranului an, aduce voie buna la noi in suflete cu alaiul ei de flori.

ADA fetita din povestea noastra e fericita, priveste cu drag si e atenta la tot ce se intampla cu natura in jurul ei, cum totul reinvie la viata .

Soarele mangaie pamantul si toate vietatile, ii astern fetitei pe fata caldura placuta. Cerul albastru se oglindeste in apele limpezi ale raurilor si in ochii ei mari si migdalati. Zilele sunt mai lungi prilej de bucurie pentru ADA de a alerga, iar noptile mai scurte, e mai cald, magic si feeric.

Primavara a asternut peste tot un covor minunat de culori, flori, iar fetita spune cu glas tare:

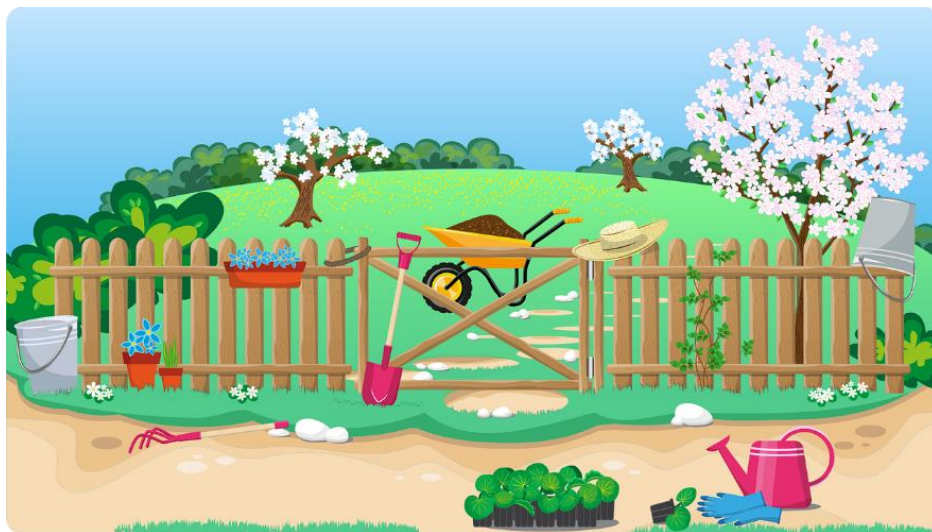
PRIMAVARA esti minunata, te ador .

Dealurile si campile au înverzit, iar gradinile sunt pline de flori. In paduri, brazii privesc mandri catre soare, iar ADA e fericita de culoarea placuta ce e in jurul ei.

Fluturii zboara, albinele harnice zum zum printre flori. ADA se joaca cu mamarutele ce se plimba in voie! Toti oamenii se bucura enorm de renasterea naturii.

In livada casei tatal ei curata pomii, iar in grădina mama si bunicii sapa pamantul pentru a pune rasaduri.

Primavara imparte tinerete, voiosie ,culoare si viata. ADA declara fericita: toti ne bucuram de acest minunat dar primit de la blanda primavara - VIATA .

O FAPTĂ BUNĂ!

Prof. Maria Costea

Era o zi frumoasă de vară. Soarele încălzea întreg pământul, iar florile îi zâmbeau, drept mulțumire. Păsărelele cântau și zburau de pe o creangă pe alta căutând ramuri mai înfrunzite pentru o umbră mai deasă.

Prietenii pădurii alergau, care mai de care, și zburdau fericiți prin iarba verde și mătăsoasă. Fluturașii zburau din floare în floare dând impresia că dansează un vals al anotimpurilor și doresc să atingă fiecare petală viu colorată.

Toată lumea era fericită, numai Jhonny stătea trist lângă trunchiul unui copac, cu o scorbura foarte mare și niște ramuri care parcă ajung până la cer.

Jhonny era un pui de veveriță, micuț și drăgălaș. Se juca cu fratele său și dintr-o dată a simțit cum firul ierbii îi mângâie boticul mic și umed. Când a deschis ochii a avut impresia că ține copacul în brațe, dar pe urmă a realizat că este jos pe pământ, printre flori și iarbă, iar fluturii zburau deasupra lui, dorind parcă să îl salute.

- Vai , spuse Jhonny. Vai mie.....și a început să plângă.....

Un fluturaș albastru.....ca cerul de albastru, s-a apropiat de el și l-a întrebat:

- De ce ești supărat? Ce s-a întâmplat?

- Nu știu cum.....of, of....am ajuns să cad din copac. Mă jucam cu frățiorul meu... și apoi....m-am trezit aici.....jos....și a început să plângă și mai tare.

- Dar de ce plângi?! E foarte ușor să ajungi înapoi în scorbura ta.

- Nu, nu e așa ușor. Eu sunt micuț, iar mama mea nu a ajuns să mă învețe foarte bine cum să urc pe trunchiul copacului...spuse Jhonny, iar mama nu e acasă să mă ajute. E plecată să adune ghindă și alune pentru mine și frățiorul meu. Off . Cum ajung eu acolo sus?? Iar lacrimile încep să curgă și mai tare din ochișorii cei mici și rotunzi ca două bobite de mazăre.

- Nu, nu plânge, o să te ajutăm noi. Hm... Dar cum? ... se gândi fluturașul cel albastru. Și noi suntem mici, mai mici decât el. Dar îi veni o idee. Zbură repede în poienița unde se jucau celelalte viețuitoare ale pădurii: iepurași, viezuri, bursuci, ursuleți și căprioare și le ceru ajutorul.

- Hei , hei, voi prieteni minunați, vă rog veniți cu mine. Cineva are nevoie de ajutorul vostru.

Deodată chiotele de bucurie și râsetele celor din poieniță s-au oprit. Se uitau mirați unul la celălalt și nu înțelegeau ce s-a întâmplat.

Fluturașul albastru spuse din nou:

- Un pui mic de veveriță a căzut din copac și nu poate să ajungă la scorbura lui. Nu este sigur pe el, iar mama Veveriță nu e acasă. Vă rog, haideți să îl ajutăm.

Cât ai clipi, prietenii pădurii, cu alai de păsărele au dat fuga la mărțul copac să dea o mână de ajutor micuțului Jhonny. Când au ajuns, acesta era la fel de speriat și supărat, iar lacrimile nu i se mai opreau.

- Vai, vai mie....cum ajung eu la frățiorul meu?

Atunci Rilă Iepurilă îi spuse:

- Micuțele pui de veveriță, noi suntem aici pentru a te ajuta. Stai liniștit, că o să găsim noi

o cale de rezolvare.

- Știu, știu spuse ursulețul Mor-Mor. Eu o să mă sprijin de copac, iar voi pe rând o să vă urcați pe umerii mei. O să facem o coloană a prieteniei....așa până sus, iar Jhonny o să fie ajutat de noi să ajungă acasă.

- Da, dar nu cred că suntem prea mulți..., iar coloana noastră o să fie.....mai micuță.

- Mda,....spuse Rilă Iepurilă, bătând cu piciorușul firul moale al ierbii.

- Cip, cip- cirip...o să ajutăm și noi. De unde este nevoie o să zburăm împreună și o să-l ducem la scorbura lui, spuse o pasăre încrezătoare.

Zis și făcut. Ursulețul Mor-Mor s-a așezat primul, a urmat fratele acestuia, apoi bursucul, iepurașul, apoi păsărelele. Puiul de veveriță era speriat.

- Cum să ajung acolo sus? E atât de departe!

Puiul de căprioară a venit lângă el și i-a șoptit: „Trage aer în piept și nu privi în jos.” În curând o să ajungi lângă frățiorul tău.

- Of, nu pot, îmi este așa frică.....spuse Jhonny.

- Ba da. O să reușești! îi spuse puiul de căprioară și începu să îl împingă ușor cu botul moale și neted.

- Așa! Încet! Haide! Curaj! îl susțineau și îl încurajau ceilalți.

- Încă puțin, spuse fluturașul cel albastru. Haideți păsărelelor! E rândul vostru. Gata!!!! Micuțul pui de veveriță era din nou acasă lângă frățiorul său.

Mama Veveriță se apropia de casă, dar auzind forfota și gălăgia care venea dinspre copacul lor, grăbi pasul. Când a ajuns a rămas uimită văzând așa multe animăluțe lângă casa lor. Nu știa ce se întâmplă, dar în timp ce iuțea pasul, auzea glasul lui Jhonny: „Vă mulțumesc, vă mulțumesc prieteni dragi. Nu reușeam fără ajutorul vostru. Mulțumesc.”

- Vai, vai, dar ce s-a întâmplat. Copilașii mei. ... Când a ajuns lângă copac, toți o salutară frumos „Bună ziua, mama Veveriță!”

- Bună ziua. Bună ziua, dar ce s-a întâmplat? Din două, trei salturi, mama Veveriță a fost în copac. Atunci Jhonny a început să îi povestească ce a pățit și cum prietenii lui, căci de acum așa vor rămâne, l-au ajutat.

Mama Veveriță a coborât în mijlocul animăluțelor și le-a mulțumit cum a știut ea mai bine. Prietenii din pădure au plecat bucuroși că au putut face o faptă bună și că au mai primit un prieten în grupul lor.

Zilnic ei treceau pe la copacul cu scorbură pentru al saluta pe Jhonny și pe familia acestuia, iar după câteva săptămâni, când Jhonny și fratele lui au devenit mai siguri pe picioruțele lor și au învățat mai bine să se cațere și să coboare din copac, i-au însoțit peste tot pe prietenii lor.

Se jucau în fiecare zi, iar râsetele lor de bucurie răsunau în toată pădurea...

Ce minunat e să ai prieteni!!!!

Întârzierea curcubeului

Prof. Nicoletta Huștiuc,
GPN Vinerea/Școala Gimnazială Nr. 3 Cugir, jud. Alba

A fost odată un împărat și o împărăteasă a căror singură avere erau cei șapte feciori și o grădina mereu înflorită. Împăratul era tot timpul cu feciorii în preajma lui, la fel ca împărăteasa. Li învățau mereu lucruri bune. Toți cei din împrejurimi se minunau de frumusețea feciorilor împăratului. Aveau acești feciori și niste nume care nu le mai avea nimeni până atunci. Era de la sine înțeles, doar tatăl lor era Împăratul Culorilor.

Astfel fiul cel mare se numea Roșu, un băiețel care iubea foarte mult pe toți cei din jurul său: următorul era Oranj, mereu puternic, atent mai ales dimineața și seara, iar după el Galben, care avea succes în tot ce făcea. Roșu și Oranj se jucau încă de mici mereu împreună. Galben semăna cu Oranj de toata lumea știa că ei doi sunt frați. Ceilalți fii erau Verde, mereu vesel și foarte binevoitor. Îi urma Albastru, care era de felul lui sincer și niciodată nu mințea, astfel încât impunea un respect aparte. Ultimii frațiori erau gemeni și se chemau Indigo și Violet, mereu doar ei doi, singuratici și puțin triști. Semănau atât de tare încât îi încurcau toți care doreau să-i strige. Însă ei erau mereu împreună și se bucurau de copilăria plină de jocuri și jucării.

De altfel chiar împăratul și împărăteasa se tot minunau de frumusețea fiilor lor. Uneori le era frică... că ar putea păți ceva, și atunci s-au gândit să-i țină doar în preajma casei și prin grădina ce împrejmuia palatul lor.

Frumoasa grădină ce era admirată de trecătorii grăbiți avea ceva aparte. Culorile și-au dat întâlnire aici în grădină și făceau din ea un parc natural. Toate florile erau vesele și aveau căpsorul îndreptat spre soare.

Zilele treceau una după alta, asemeni anotimpurilor care pun în mișcare natura toată. Creșteau și fiii împăratului și se făceau tot mai cumiți și frumoși. Până când, într-o zi, când împărăteasa nu-i mai supraveghea ca alta dată... Neatenți și deosebit de timizi, fiii împăratului au ieșit pentru prima dată afară din grădina ce împrejmuia palatul. Nu au reușit s-o ocolească...și pe dată i-a întâmpinat Regina Norilor, spunându-le la fiecare în parte că de fiecare dată când se vor întâlni toți într-un loc, se vor transforma în...ceva foarte, foarte frumos...

Împăratul intrase în panică, fiindcă nici Roșu, nici Oranj, Galben, Verde, Albastru, Indigo și Violet nu răspundeau când îi striga. Și-a dat seama că s-a întâmplat ceva. Deodată...au intrat cu toții pe poarta castelului, când...o ploaie primăvărată se porni ca din senin. Pe când au ajuns cu toții lângă împărat, iar acesta se pregătea să îi dojenească, ploaia a încetat. Fiindcă în mijlocul grădinii era o minunată fântână arteziană, pe loc minunăția s-a produs: cei șapte feciori s-au transformat într-un

minunat covor de culori. Acest covor bea cu nesaț apa din fântână și apoi se înălța în văzduh, pe deasupra norilor. Atunci împăratul spuse:

-O! Iata CURCUBEUL !și rămase nemișcat de fericire.

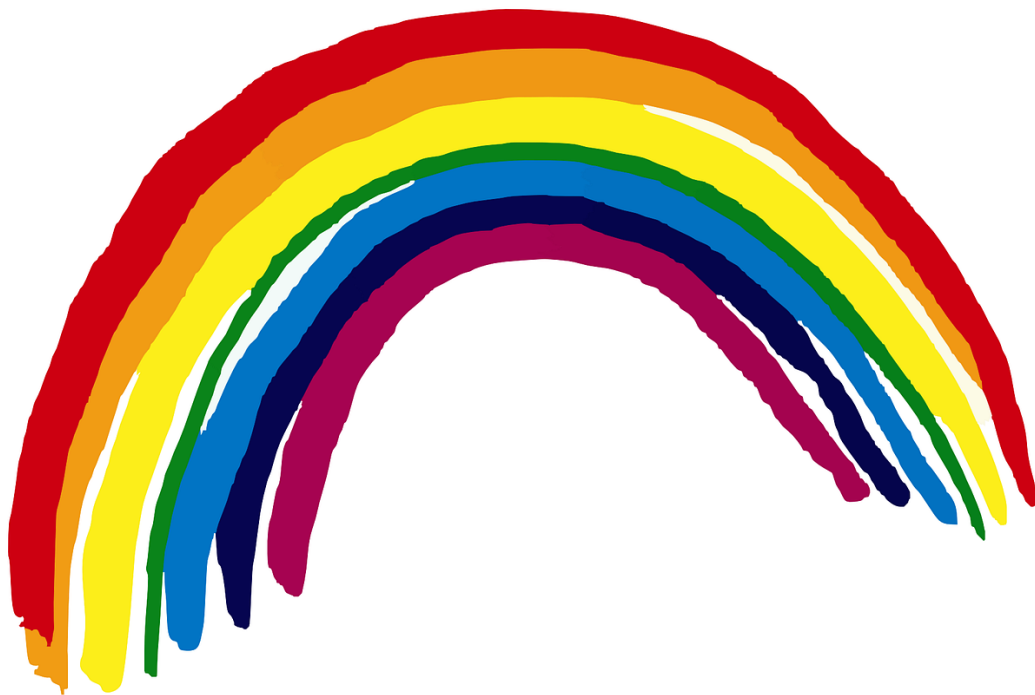
-Unde sunt feciorii noștri? a întrebat deodată împărăteasa.

-Iată-i! arată împăratul cu mâna spre minunatul curcubeu.

Împărăteasa își aminti că le fusese sortit fiilor ei, la nașterea fiecăruia dintre ei, să aibă un destin fericit. Atunci a înțeles că ei au părăsit grădina și s-au hotărât ca să-i păzească mult mai bine pentru ca nu toți să fie în același timp în același loc.

Cu toate ca legea naturii nu se oprea, fiii tot alergau și se întâlneau din când în când toți la un loc, ce-i drept provocau o bucurie nespusă tuturor atunci când era zărit...curcubeul.

De atunci, după fiecare ploaie sinceră, mai ales primăvara, fiii împăratului se întâlnesc și toți se minunează de frumusețea lor, reflectată în culorile puternice ale curcubeului.

În livadă!

Prof. Georgiana Păun

Era o zi dimineată de mai, însorită și calduroasă. De pe geamul casei vedem soarele și un copac care abia s-a trezit, cu niște frunzulițe micuțe verzi. Pe crengile lui se joacă două păsărele întoarse nu demult din țările calde.

Teodra și Victor se joacă în camera lor cu un puzzle.

-Dragii mei, astăzi vom merge în livadă, trebuie să plantăm un pom fructifer, spune tata copiilor! Copiii sunt foarte bucuroși.

Tata a săpat o groapă, a pus pomișorul în ea iar noi l-am udat.

-Tată cum o să crească pomișorul acesta?

-O să vedeți voi, trebuie doar să îl îngrijim!

Am ajuns acasă după ce am terminat treaba, ne-am spălat pe mâini, am mâncat și apoi am adormit.

Nici nu am ațipit bine când cineva mi-a bătut la geam...Era un pom!

-Cine ești? De unde vii?

-Toedora...hai cu mine, să-ți atât de unde vin și cum trăim noi pomii!

Nici nu am apucat să spun ceva că m-a luat de mână și m-a tras după el în livadă.

-Acești pomi fac fructe. Fructele pe care le mănânci au semințe. Dacă plantezi o sămânță în pământ și o uzi, din ea crește un pomișor la fel ca cel pe care l-ați plantat azi.

-Ce se va întâmpla cu el?

-Vezi pomișorul de astăzi? O să vezi ce mare și frumos va crește! El are rădăcinile în pământ. Prin ele se hrănește și crește, ajutat de apă, aer și soare. Pe crengile lui vor apărea muguri, apoi frunze și flori. Florile se vor transforma în fructe când pomul fructifer va fi mare și puternic. Dar are nevoie de ajutorul tău!

-Cum aș putea să îl ajut?

-Trebuie udat câteva zile, trebuie săpat pământul din jurul lui și trebuie vopsită tulpina lui cu var pentru al feri de insecte. Cu răbdare ai să vezi că el va crește și te va răsplăti pentru grija și efortul tău.

-Dar cum mă va răsplăti?

-Îți va dăruie fructe zemoase și sănătoase, pline cu vitamine care îți plac foarte mult!

-Așa voi face, promit!

Nici nu am terminat bine vorba că BÂR, BÂR, BÂR.....Ceasul deștepător care mă trezește în fiecare dimineată suna! M-am ridicat repede din pat, m-am uitat pe fereastră în livada la pomișorul sadit ieri. Era acolo, se legăna în adierea vântului.

Așadar tot ce s-a întâmplat a fost doar un vis, însă acum știu cum să am grijă de copacelul meu ca să crească sănătos și să pot mânca fructe zemoase de la el!

Cearta anotimpurilor

Prof. Anca Buzilă

E seară... Vlăduț și Andrei s-au așezat cuminți în pătuțurile lor. Andrei, fratele mai mare, a ales cartea de seară din bibliotecă și se pregătește să o răsfoiască povestindu-i și frățiorului său. E o carte mare, frumoasă, primită în dar de la bunica lor, iar copiii o adoră pentru imaginile frumoase.

- Vezi, Vlade, asta e primăvara. E foarte frumoasă... Sunt multe flori! Prin copaci vezi păsărelele? Își fac cuiburi. Îți place?

Si răsfoiește mai departe, pătruns de plăcere. La un moment dat, de pe o pagină, dintr-o dată se ridică **Vara**.

- Bună, Andrei. Așa-i că pe mine mă iubești cel mai mult? Eu îți aduc vacanța cea mare, cu mult soare și multe bucurii. Eu îți aduc ziua ta și a tuturor copiilor pe 1 Iunie. Cu bălăceală la ștrand sau în mare, cu jocuri în nisip și drumeții la munte!

- Andrei, pe mine trebuie să mă iubești mai mult, pentru că eu îți aduc roade bogate, multe fructe și legume gustoase, sări de pe pagina următoare și **Toamna**. In anotimpul meu îți regăsești colegii de grădiniță la început de an școlar și poți admira cea mai frumoasă culori în natură.

- Ha, ha! se auzi râsul **Iernii**. Normal că pe mine mă iubește cel mai mult. Cine îi aduce fulgi de zăpadă moi și pufoși? Cine îi așterne nămeți de nea ca să se poată da cu săniuța sau cu patinele? Cine îl aduce pe Moș Crăciun cu sacul plin de daruri? Pe mine mă iubește, dragi surori, mai mult decât pe voi!

- Te înșeli, soro dragă! Eu, **Primăvara**, sunt cea care încălzește vremea, cea care aduce ciripit de păsărele, care umple grădinile de flori și văzduhul de păsări cântătoare și fluturi multicolori. Tot eu îl ajut pe iepuraș să ascundă cadouri de Paște prin grădini.

Si uite așa se certau cele patru anotimpuri: vara, toamna, iarna și primăvara, vrând să arate care are dreptul să fie mai iubită. Si, din pricina gălăgiei, frecându-și ochii somnoroși, Andrei se trezi. Adormise cu cartea în poală...

Cu lacrimi de bucurie în ochi, cuprinse cartea cu ambele mâini și o strânse tare la piept.

- Cât de mult mă bucur că a fost doar un vis! Pe toate vă iubesc, dragele mele, și sunt foarte recunoscător pentru ceea ce îmi oferiți. Nu aș putea renunța nici la vara cea călduroasă, nici la toamna cea bogată, nici la primăvara cea plină de viață, nici la iarna cea jucăușă!

